

„Második esélyt kap a szerelem... Igazán szívmengető történet!”

– Trish Doller, író –

A többi már történelem

*finep
selection*

K R I S T Y N J . M I L L E R

KRISTYN J. MILLER

A
Többi már
történelem

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Muttinak, aki a legelső olvasóm, magántöritanárom,
buszsofőröm és helyesírási szótáram volt, és aki még
– bár csak vonakodva – a matekházimban is segített.

BEVEZETŐ

HAT ÉVVEL EZELŐTT

A PARKOLÓÓRÁK MIATT KÉSTEM. A téглаépületek közti keskeny utcát szegélyező régi, érmés parkolóórák miatt. A GPS-em már jelezte, hogy megérkeztem az úti célomhoz, én azonban továbbhajtottam. Páran talán zsugorinak mondanának, amiért három háztömbbel odébb, egy bevásárlóközpont parkolójában álltam meg, csak mert nem akartam fizetni. Hiszen Baltimore-ról beszélünk; az ember számít rá, hogy egy nagyvárosban bődületes pénzeket fizessen a parkolásért.

Aki ezt gondolja, nyilván még sosem találkozott harmadéves egyetemistával, akinek csak két dologra van pénze: fagyasztott kajára és álmokra.

Kiugrottam a régi Volvómból, és a telefon útmutatását követve odakocogtam a szendvicsezőhöz. Egy ódon téглаépület előtt lyukadtam ki, a bejáratot fodros napernyő díszítette. Beléptem az ajtón, és megszólalt felettem a kis csengő. A kajálда keskeny és hosszúkás volt, a padlója pepita kockás. Friss, meleg kenyér illata lengte be a helyiséget.

Az egyetemi tanárom, Blanchett ott ült az egyik műanyag borítású asztalnál. A szendvicse érintetlenül hevert a piros műanyag kosárban.

– Három percet késett – köszöntött kimérten. Rövid hajában több volt az ősz szál, mint amire emlékeztem, de ajkát ugyanolyan vékonyra préselte össze, mint annak idején. A szája körüli ráncok arról árulkodtak, hogy élete során azért előfordult már, hogy nevetett.

– A parkolás miatt – válaszoltam kissé kifulladásra, ahogy leroskadtam a székre vele szemben, és levettem a válltászkám. – Nem volt apróm az órába.

Ez természetesen nem volt igaz. Egy csomó aprót tartottam a kocsi pohártartójában, de azt jegeskávára raktam félre arra az esetre, ha koffein nélkül már esélyem sem lenne haladni a disszertációmmal.

– Azt hiszem, jobban jár, ha a pontosságát nem említem a levélben, nem igaz?

Azta! Ez aztán ígéretes kezdés. Fogalmam sem volt, mit kéne erre válaszolnom, így inkább csak udvariasan mosolyogtam. Dorothea Blanchett volt az egyetemi konzulensem, amikor pár éve a Marylandi Egyetemre jártam. Nem igazán ismertük egymást; általában e-mailben segített, és csak párszor találkoztunk személyesen, hogy megbeszéljük, milyen irányba kéne elindulnom a szakdogámmal. Néhány éve nyugdíjba ment, de az oktatásban imádják az ajánlóleveleket, így amikor jelentkeztem egy online tanári állásra, és hármat is kértek – lehetőleg különböző intézményekből, hangsúlyozták –, nem volt más választásom, mint küldeni neki még egy e-mailt. Nem is voltam benne biztos, hogy emlékezni fog rám. Megkért, hogy találkozzunk személyesen, hogy felfrissítse az emlékezetét, mielőtt bármiféle ajánlólevelet írna rólam, úgyhogy ez a mostani találkozás inkább érződött állásinterjúnak, mintsem vidám összefüvetelnek.

– Már rendelt? – kérdezte, mintha nem látta volna, hogy az imént sétáltam be az ajtón.

Rápillantottam a marhahúsos szendvicsére az asztalon, majd a pultra.

– Még nem – feleltem. – Azt hiszem, lehet...

– Clara? – kérdezte egy női hang. – Clara Fernsby?

A régi kolis szobatársam sétált az asztalunk felé, vizes kezét a farmerjébe törölgetve, mintha épp most jött volna ki a mosdóból, de túlságosan sietett ahhoz, hogy használja a szárítót.

– Mindy – nyögtem ki. Annyira meglepődtem, hogy egy pillanatra leállt az agyam, és azt hittem, Blanchett hívta meg viccből... De Mindy ritkán tette be a lábát a történelem szak épületébe, és Blanchett nem volt az a viccelődős fajta.

Mindy nem várta meg, hogy felálljak, lehajolt, és rögtön megölelt. Nem volt jó a szög; lefogta a karomat, ahogy átölelte a vállamat, így csak meglapogattam az egyik karját a kezemmel.

– Olyan rég láttalak – sóhajtotta, miután elengedett. Most, hogy jobban meg tudtam nézni, láttam, hogy már nem szőke; gesztenyebarna haja tépett bozontban keretezte kerek arcát.

– Mit keresel itt? – kérdeztem.

– Mármost a szendvicsezőben? – kérdezett vissza kicsit zavartan.
– Teddel ebédelek.

Ezt olyan természetesen mondta, mintha fel kellett volna ismernem a nevet, de beletelt pár másodpercbe, mire rájöttem, kiről beszél.

Két dolog miatt sem esett le rögtön, hogy a volt legjobb barátomról beszél. Először is, Mindyvel csak párszor találkoztak futólag, és Teddy még csak nem is velünk járt egyetemre.

Másodszor, mivel azt mondta, *Ted*.

– Teddyre gondolsz? – próbáltam tisztázni. – Teddy Harrisonra? Mindy bólogatott.

– Már hetek óta mondogattam neki, hogy szeretném ide elhozni, de eddig nem volt ideje leugrani... Ó, elnézést, Mindy Schooner vagyok! – Ezzel kezét nyújtott a tanáromnak. Blanchett úgy bámult rá, mintha egy döglött halat tolt volna az arcába.

– Várj csak! – ráncoltam össze a szemöldökömet. – Te és Teddy, ti... Együtt vagytok?

– Azt hittem... Azt gondoltam, elmondta neked.

Blanchett drámai sóhajjal hátradőlt.

– Nem mondta – válaszoltam hűvösen. Furcsa, hogy Teddy nem mesélte el neki, hogy már nem vagyunk jóban. Talán még csak most kezdték a... bármi is az, amit csinálnak.

– Vicces sztori! – Mindy megragadott egy széket, és odahúzta az asztalunkhoz; a fémlábak fülsiketítően csikorogtak a padlón. Jobban örültem volna, ha nem ül oda hozzánk, mert ha Teddy valóban errefelé tart...

– Szóval – kezdett bele Mindy –, nyilván az elejétől kezdve nagyon tetszett. Biztos emlékszel, egy csomót kérdezgettem róla, amikor segített neked beköltözni a koliba, hogy rájöjjenek, a barátod-e.

Megszólalt az ajtó feletti csengő, mire megmerevedtem. Egy szót sem voltam képes kinyögni, így inkább csak gyorsan bólintottam. Igen, emlékeztem.

– Aztán tavaly beszélgettem az egyik barátommal, és szóba jöttek ilyenek, hogy, tudod, esélyed sincs győzni, ha be sem nevezel.

Teddy az asztalunk felé tartott, de úgy tűnt, még nem vette észre, kivel beszélget a barátnője. Égető érzés indult el a mellkasomból a torkom felé, mintha a kiutat keresné – a pánik, vagy talán az epe.

– Én meg mondom, azta, ez tökre jogos, mert volt ez a srác, akivel találkoztam párszor az egyetem alatt, és marhára tetszett, de sosem voltam elég tökös hozzá, hogy elhívjam randira. De aztán eszembe jutott, hogy az ismerősöm vagy a Facebookon – itt rám mutatott, mintha gyanúsított lennék egy nyomozásban –, és gondoltam, tuti az ismerősöd, hiszen legjobb barátok voltatok, nem? Szóval megnéztem, és tényleg ott volt a listán. – Meleg tekintettel felnézett Teddyre, aki megsimogatta a hátát, és lehajolt, hogy megpuszilja az arcát.

Epe. Tutira az epe ízét éreztem. Összeszorítottam a szám, és rájuk mosolyogtam.

– Milyen édes.

A hangom hallatán Teddy alig észrevehetően hátrahőkölt; elkerekedett a szeme, ahogy végre rájött, ki ül az asztalnál. Meglepetésében enyhén elnyílt a szája, de egyikünk sem szólalt meg. Három éve nem beszéltünk, és még annál is régebben találkoztam vele utoljára. Újra megnövesztette a haját; a puha, göndör, barna tincsek úgy néztek ki, mintha most túrt volna bele. Egy kis elégedettséget éreztem a gondolatra, hogy megfogadta a tanácsomat.

Nem mintha számítana. Nem velem járt; ezt illetően biztosra mentem. De olyan érzés volt újra találkozni vele, mintha egy vadállat ébredt volna fel bennem, és a mellkasomba mélyesztette volna a karmait. Jól nézett ki, a fekete póló pont annyira feszült rajta, hogy kirajzolódott a széles mellkasa, olajbarna bőre szépen lesült. Kéretlen emlékek törtek elő a mélyből.

Erővel elszakítottam róla a tekintetem, és inkább Blanchettre fókuszáltam. Kétség sem fért hozzá, hogy kezdett elfogyni a türelme. Vékony karját keresztbe fonta halszálkamintás blézere felett, amitől összeráncolódott a válltömés. Egészen biztos voltam benne, hogy mokaszinba bújtatott lába türelmetlenül topog az asztal alatt.

Mindy még mindig beszélt:

– ... küldtem neki egy üzenetet, és a többi már történelem!

Teddy megköszöri a torkát, és a barátnőjére pillantott.

– Kihagyod azt a részletet, hogy egyenesen zaklattál, hogy menjek el veled egy randira – mondta. Kétségtelenül kedveskedő pizkálódásnak szánta a megjegyzést, de kissé erőltetettnek hangzott.

Mindy csak forgatta a szemét.

– Akkor nem panaszkodtál!

Megkockáztattam egy pillantást Teddy felé. Sötét szeme találkozott az enyémmel a fekete keretes szemüveg mögül.

– Szia! – mondtam, mert minél később szóltam hozzá először, annál inkább az a kellemetlen érzésem támadt, mintha kerülgetnénk a forró szendvicset. De nem tudtam, mi mást mondhatnék a köszönésen kívül, ami nem hangzana teljesen üresnek, erőltetettnek.

– Szia! – válaszolta halkán.

Pár másodpercnél tovább nem tudtam ránézni, ezért inkább az asztallapra bámultam. A felső rétege elkezdett feljönni a széleken.

– Na mindegy, szóval ennyi a sztori – folytatta Mindy, aki látólag semmit nem vett észre az egészsből. – Szerzek valami kaját. Te kérsz valamit?

Olyan hirtelen dobta felém a kérdést, minden figyelmeztetés nélkül, és az agyam annyira el volt még foglalta mindennel, ami épp történt, hogy pár másodpercig csak tátogtam, mint valami hal.

– Itt nagyon jó a kaja – tette hozzá Mindy. – A pulykás paninijük minden pénzt megér.

Felnéztem Blanchett professzorra, és láttam, hogy kitágul az orrlukája mérgében. Még mindig nem nyúlt hozzá a szendvicséhez.

– Igazából nekem éppen...

– Jaj, ne csináld! Együnk együtt mind, mi álljuk az ebédet!

Mi. A szó késként fúródott az oldalamba. Mindy elment rendelni a pulthoz, de a jelenléte még mindig ott vibrált a levegőben, mintha egy része ott maradt volna az üres székekben. Kicsit büntudatom támadt, amiért hirtelen azt kívántam, bárcsak beleköpne valaki a paninijébe. Hiszen ő nem tett semmi rosszat.

– Clara – szólalt meg Teddy, a hangja hallatán automatikusan fel pattantam a székből. Bármit is akart mondani, egyszerűen képtelen voltam meghallgatni. – Már akartalak...

– Az a helyzet... – vágtam bele, és felkaptam a válltáskámat a padlóról. Nehéz volt, hiszen teletömtem régi beadandókkal és teljesítésigazolásokkal, mindazzal, amit bizonyítékként akartam felvonnatni Blanchett előtt. De képtelen voltam maradni. Képtelen voltam csak ülni ott, és megvárni, míg elvonul a vihar.

– Igazából mennem kell. Elnézést kérek! – fordultam Blanchett-hez, a hangom kissé kétségbeesettnek hangzott. – Teljesen megértem, ha ezek után semmi esélyem az ajánlólevélre. De egyszerűen... egyszerűen nem maradhatok. Sajnálom!

– Clara, várj! – Teddy megpróbált megállítani, megragadta a karomat, amitől hátrahőköltem. Egymásba fúródott a tekintetünk, és láttam, hogy az arcomat vizsgálja – csak egy gyors, felületes pillantás volt, de elégnék bizonyult ahhoz, hogy döntést hozzon. Elengette a karomat, elmormogott egy bocsánatkérést, és egy pillanat múlva már az utcán is voltam. Félig futva haladtam el a parkolóórák mellett az árnyékos utcán. Egyszer-kétszer visszaneéztem, félig arra számítottam, hogy utánam jön, hogy erősködik, hogy meghallgassam... De nem jött.

Három teljes éve nem beszéltünk, de ez volt az a nap – a nap, amikor otthagytam, és úgy döntött, hogy nem jön utánam –, amikor rájöttem, hogy végleg elveszítettem.

1. FEJEZET

J E L E N

EGY EMBER KÖRVONALA RAJZOLÓDIK KI a párás üveg mögött, és az ajtó halk kattanással kinyílik. Julien kopasz feje bukkan elő mögüle.

– Jöjjön be! – mondja, és oldalra lép, hogy beengedjen. – Elnézést a rendetlenségért!

Becsukja mögöttem az ajtót. A szóban forgó rendetlenség igazából csak pár félig üres doboz és egy rakat papírlap az íróasztalon. Kis tábla egyensúlyoz egy kupac irattartó tetején, a felirata: Julien Zabini – a történelem tanszék vezetője. Forró kátrány szaga lengedez be a nyitott ablakon. Ma kezdték el a társadalomtudományi épület felújítását, és először a tetőnek fogtak neki, mert csak ebben tudott mindenki egyetérteni. Az egyetem szponzorai, a Művészettudományi Egyetem dékánja és az igazgatósági tagok úgy marakodtak minden döntésen, mintha kötélhúzást játszanának. Mindenki, aki csak úgy érezte, elég nagy sikerei és elég mély zsebei vannak, hozzá akart szólani a témához.

– Foglaljon helyet! – Julien rámutat az egyenes támlájú székre az íróasztala előtt. Az ablak melletti zsúrkocsihoz sétál, amin whiskys

kristálypohárkészlet szórja szét a délutáni napfényt. Elérkezett a nyár utolsó hete, hétfőn kezdődik az őszi félév.

– Skót whiskyt?

– Nem kérek, köszönöm.

– Ahogy gondolja – mondja Julien udvarias fejhajtással. – Remélem, nem zavarja...

– Dehogy.

Már hozzászoktam ehhez a kis színjátékhoz. Julien az Edinburgh-i Egyetemen végezte az alapszakot, és időközben rászokott pár dologra (amik közül néhány itt, Amerikában, súrolja a munkahelyi elfogadhatóság határát). Azt gyanítom, kifejezetten élvezi, amikor a vaskalaposabb kollégák kényelmetlenül fészkelődnek az Ardbeg- és Dalmore-üvegek láttán.

Leguggol a zsúrkocsi elé, és előhúzza egy borostyánszínű folyadékkal teli üveget. Tölt magának egy pohárral, jég nélkül. Pár éve megajándékoztam néhány whiskyhűtő kövel, amikor az ő nevét húztam ki a tanszéki karácsonykor. Bár udvariasan elfogadta, azóta sem látam, hogy használta volna.

– Térjünk is rá a lényegre!

Pohárral a kezében belesüpped a steppelt háttámlájú bőr karosszékekbe az íróasztal túloldalán. Kicsit megreccsen a súlya alatt.

– Idén önt szeretném beajánlani kinevezett professzornak.

Ennek hallatán egy pillanat alatt előnt az izgalom, de ugyanolyan gyorsan át is veszi a helyét a bizonytalanság. Alig észrevehetően meg-rázom a fejem.

– Nem értem.

– Gondolom, ismeri a kinevezett professzor kifejezést – válaszol szárazon, és rám emeli tekintetét. Fémkeretes olvasószemüvege kisé lecsúszott az orrán. Mindig is Idris Elbára emlékeztetett (az egy

kicsit idősebb és kopaszabb változatára, legalábbis), és emellett elég félelmet keltő is tud lenni a jelenléte. Azt az érzést kelti az emberben, mintha tízszer érdekesebb és kifinomultabb lenne annál, mint amit bármelyikünk egyáltalán el tudna képzelni. Az első évben, amikor itt dolgoztam, mindig Zabini professzornak szólítottam, mint valami félős elsőéves, hiába kért meg számtalanszor, hogy hívjam Juliennek.

– Ha jól emlékszem, ezt a karrierlehetőséget ígértük önnek, amikor felvettük.

– Igen, persze – dadogom, érzem, ahogy előnti az arcomat a pír.

– De nem gondoltam, hogy...

Julien továbbra is engem néz, maga a megtestesült türelem. Elhallgatok, hogy össze tudjam szedni a gondolataimat.

– Úgy tudtam, hogy csak hét év után szokták beajánlani a tanárokat.

Rápillant az egyik papírlapra, ami a billentyűzetén hever.

– Vannak olyan körülmények, amik korábbi ajánlást indokolnak, és ezek a körülmények jelenleg érvényesek önre. Tavasszal Leonard és Michael is nyugdíjba vonul, így kezd kissé túlterhelt lenni a tantestületünk. Nagyon örülnék neki, ha a kompetens docenseink a tanácsadó bizottság szeme elé kerülnének.

Egy pillanatra elhallgat, alaposan megválogatja a szavait.

– Lehet, hogy már észrevette, de jelenleg ön az egyetlen nő a tanszéken, akinek megígértük ezt a lehetőséget a felvételtkor.

Nehéz lett volna nem észrevenni. Az itt töltött első pár évemben nem is mertem tweedzakón és élére vasalt nadrágon kívül mást felvenni, hátha ettől komolyabban vesznek a munkatársaim. Viszonylag fiatal nőként nem mertem megkockáztatni a ceruzaszoknyát és

a fodros blúzt ezen a régmódi, kissé konzervatív tanszéken; nem segítettek volna a helyzetemen. Ha meg pólóban és farmerban jelentem volna meg, szimplán lustának tartanának. Merevebb, durvább anyagokra volt szükség, olyan ruhákra, amiket fehéríteni, vasalni és tisztítani kell.

Egy idő után azért lazítottam, már nem félek pörgős virágos szoknyát vagy díszes, tör alakú fülbevalót hordani. A diákjaim így is kedvelnek, már ha lehet hinni a MarkMyProfessor-os értékeléseknek, amik szerint „egy törtanárhoz képest jó fej” vagyok. De a hön áhított professzori kinevezés sokat jelentene. Megerősítene abban, hogy értékes tagja vagyok a tanszéknek, és – ami talán még fontosabb – biztonságban tudhatnám a munkámat.

– Az a célom, hogy a kinevezett professzoraink között sok különböző ember legyen, sok különböző tapasztalattal. – Julien végigsimít az állán. Elkezdett már kiütni rajta az ős borosta. – Érdemes lenne kicsit feltornászni az oktatói tevékenységei számát, mielőtt elküldjük a pályázatát a kuratóriumhoz decemberben. Ezzel be tudná mutatni, mennyire elhivatott az Irving jövőjét illetően. Van egy edinburgh-i ismerősöm, aki Washingtonban lesz novemberben. Összekötöm önnel, hogy be tudja szervezni vendégelőadóként. Természetesen teljes mértékben az ön érdeme lesz a szervezés.

– Köszönöm! – válaszolom kissé meglepetten. Nincs semmiféle szabály, ami miatt neki kötelező lenne segítenie nekem, így ez több mint nagylelkű ajánlat.

– Ezzel nem azt akarom mondani, hogy nem értékeljük a sok segítséget, amit eddig nyújtott az ösztöndíjbizottságnak. Igazából inkább arról van szó, hogy lássa a kuratórium, hogy őszintén igyekszik. Ezzel együtt – folytatja – az sem ártana, ha a bevételeinket is

feljebb tudnánk tornászni. Nagyobb adományok, több adománygyűjtési próbálkozás, ilyesmikre gondolok.

Itt megáll, hogy egy kis időt adjon, hátha tiltakozni szeretnék. Nem teszem.

– Természetesen van ideje átgondolni. És ha van bármi kérdése, nyugodtan keressen meg!

Igazából át sem kell gondolnom, egyértelműen igent fogok válaszolni. Évekkel ezelőtt megígértem magamnak, hogy egyszer elérem azt a fajta munkahelyi biztonságot és stabilitást, amit a szüleimnek sosem sikerült. Ez a következő lépés efelé, és ráadásul egy olyan területen dolgozhatok, amit szenvedélyesen szeretek. Ha kicsit több időt kell azzal töltenem, hogy az ösztöndíjbizottságnak segítek, anynyi baj legyen. De...

– Lenne is egy kérdésem. A kreditekről.

Julien körbeforgatja a whiskyt a poharában.

– Hallgatom!

– Ha jól tudom, a kinevezett professzorok kapnak bizonyos számú kreditet, amit felhasználhatnak a félévek során anélkül, hogy tandíjat kéne fizetniük.

– Igen, tizenöt kreditet kapnak minden tanévben, ami nagyjából egy félévnyi tandíjat tesz ki. – Fanyar mosoly jelenik meg az arcán.

– Csak nem karriert szeretne váltani?

– Azon tűnődtem, vajon átruházhatom-e másra ezeket a krediteket.

– Attól függ. Nem adhatja oda véletlenszerűen egy diáknak, de általánosságban...

– És családtagnak? – szakítom félbe. – A húgomról lenne szó.

Julien megrántja a vállát.

– Nem látom akadályát.

– Rendben. – Hosszan kifújom a benn tartott levegőt, ezzel is nyerek pár másodpercet. Még ha bele is egyezem az ajánlásba, semmi nincs kőbe vésve. Utána még el kell végeznem a munkát, elfogadnom az ajánlatot, majd aláírnom a szerződést.

– Megpróbálom.

– Csodálatos! – Julien rám emeli a poharát. – Akkor várom a pályázati anyagát.

– Köszönöm!

Felemelkedem, a szék lába csikorogni kezd. Minél előbb vissza szeretnék érni a folyosó végi irodámba. Még mindig nem pakoltam ki mindent, amióta átköltöztem a Martin Hallból, a régi irodámból. A társadalomtudományi épület felújítása miatt átköltöztették a történelem tanszéket a bölcsészkar épületbe, az irodalmat és idegen nyelveket oktató professzorok mellé.

– Van még bármi megbeszélnivalónk, vagy...

Julien félbeszakít:

– Ha már itt tartunk... – Int egyet, és belekortyol a whiskybe, mintha arra várna, hogy én fejezzem be a mondatot.

– A professzortémánál? – próbálkozom.

Hümmögve visszateszi a poharat az asztalra.

– Inkább az egyetemnek tett szívességekre gondoltam. Azon tűnődtem, hogy végtelen nagylelkűségében nem lenne-e hajlandó esetleg megosztani az irodáját egy vendégoktatóval.

Megint elhallgat, hátha tiltakozom, de csak felhúzom a szemöldököm.

– Csak az őszi félév idejére. Biztosan észrevette, így, hogy mind ugyanabba az épületbe szorultunk, nem bővelkedünk az irodákban.

– Persze! – vágom rá. – Szívesen megosztom az irodámat.

Mindig is sok fejfájást okozott, hogy előbb beszéltem, és csak azután gondolkodtam. Már évtizedek óta dolgozom rajta, hogy összekössem a számát az agyammal.

– Csodálatos! – trillázza Julien. Odébb tesz néhány papírlapot, hogy hozzáférjen a billentyűzetéhez, és megnyomogatja párszor a szóközt, hogy bekapcsoljon a számítógép. – Történelemtanár a Carnegie Mellonban, Pittsburghben. Viszonylag fiatal, de már most elég sok publikációja van. Ebben igazából hasonlít önre. Van egy olyan érzésem, hogy jól ki fognak jönni egymással.

Kicsit összezavarodom, mintha egy nagyon furcsa álomban lennék, abban a fajtában, amiben tíz vagy húsz évvel ezelőtti ismerősök bukkannak fel hirtelen, pedig fogalmad sem volt, hogy ott voltak a tudatalattidban.

– Elnézést, egy pillanat!

Megmarkolom a szék háttámláját, és megrázom a fejem. Próbálom észérvekkel lenyugtatni magam. Biztos vagyok benne, hogy ugyanarról az egyetemről van szó, de ez nem jelenti azt, hogy ugyanarról az emberről is. Egy akkora egyetemen, mint a Carnegie Mellon, valószínűleg húsz teljes munkaidős történelemtanár is oktat. Talán harminc is.

– Mit mondott, mi a neve a vendégoktatónak?

– Nem mondtam. Azt hiszem, Morrison, vagy valami ilyesmi. Megkönnyebbülten kifújom a levegőt. Akkor nincs semmi gáz. Julien kattintgat párat, és ráhunyorog a képernyőre.

– Jaj, bocsánat, Harrison a neve. Theodore Harrison. A közép-atlanti államok tengeri történelme a specializációja, úgyhogy lehet, nem egyezik annyira az érdeklődési körük, de... – Elhallgat, és a kezemre bámul. – Minden rendben?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Követem a pillantását. Olyan erősen markolom a szék háttámláját, hogy elfehéredtek az ujjperceim. Elengedem a széket, és a vér visszaáramlik az ujjaimba; mintha apró tűkkel szurkálnának.

– Minden rendben – válaszolom feszült mosollyal. Megrázom a fejem, és remélem, hogy a mozdulat nem néz ki annyira robotszerűnek, mint amilyennek érződik. – Minden csodálatos.